

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. S. D.**,
nar. ,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

právně zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. KRPA-377142-11/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem vycestování, doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od omezení osobní svobody.

2. Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za neproporcionální, dle judikatury je zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby (čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). V případě žalobce nelze bez dalšího dovozovat, že by užití mírnějšího prostředku na místo zajištění nesplnilo svůj účel. Správní orgán možnost uložení mírnějších opatření ani dostatečně nezkoumal. Žalobce neměl povědomí o tom, že by měl být zařazen do SIS, jako přílohu žaloby dokládá aktuální pobytovou kartu z Maďarska, která potvrzuje, že pobývá na území Schengenského prostoru legálně, postačovala by dle něj mírnější opatření. Žalobce sdělil žalovanému adresu pobytu v ČR, na které by se zdržoval, a kterou mohl správní orgán ověřit a kontaktovat strýce. Žalobce dále přislíbil, že se bude dostavovat a pravidelně se hlásit u správního orgánu a navrhl složení finanční záruky, kterou však správní orgán odmítl a ani nesdělil případnou potřebnou výši. Správní orgán musí vždy vysvětlit, proč nelze požadovaného účelu dosáhnout jinak než užitím zajištění, platí zásada přiměřenosti. Je nutné zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění (v tomto případě vycestování) alespoň potencionálně možný, resp. zda například realizaci správního vyhoštění nebrání objektivní skutečnosti, například rodinné vazby na území ČR vytvořené ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V případě evidence cizince v informačním systému smluvních států je nutné takový záznam důkladně prozkoumat. Žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění, neví o tom, že by mu jiný typ rozhodnutí byl vydán.
3. Žalobce rozporuje existenci důvodů zajištění definovaných v napadeném rozhodnutí. Podstatou celého je pobytová historie předcházející zajištění, kdy žalobce byl kontrolován cizineckou policií, kdy v pase neměl vylepeno platné vízum, kdy navíc v systému SIS procházel jakožto údajně nežádoucí, neboť nevycestoval do 14. 11. 2024. Toto žalobce vyvracel, neboť uvedl, že stále čeká na vydání karty a nikdy mu nebylo doručeno jakékoliv rozhodnutí o tom, že by měl vycestovat. Žalovaný si neopatřil údajné rozhodnutí z Maďarska nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, kdy z doložené pobytové karty žalobce je evidentní, že mu pobyt v Maďarsku byl povolen a má aktuálně platnou pobytovou kartu. Vzhledem k tomu, že správní spis neobsahuje žádné rozhodnutí, žádné bližší sdělení ze strany Maďarska, je napadené rozhodnutí vydáno toliko na domněnkách správního orgánu. Správní orgán se ani nepokusil opatřit si spisovou dokumentaci z Maďarska. Správní orgán také uvedl, že jej žalobce nepřesvědčil, že by dobrovolně vycestoval, spíše naopak, avšak blíže to nespecifikoval. Žalobce v rámci výsledku vypovídal kontinuálně, sdělil správnímu orgánu odpovědi na všechny otázky, sdělil adresu bydliště, i to koho zde má a nic nebránilo správnímu orgánu si to ověřit. Považovat jeho výpověď za nepřesvědčivou pouze na základě toho, že nesplnil svoji registrační povinnost, je naprosto irelevantní. Správní orgán uvádí, že žalobci bylo uloženo rozhodnutí o navrácení, avšak toto rozhodnutí nebylo žalobci nikdy předloženo, právní zástupce žalobce pochybuje, že toto rozhodnutí má správní orgán. Dále správní orgán odůvodňuje zajištění žalobce tím, že jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, to je velmi široký pojem. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení navrhl uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), b) c), d) zákona o pobytu cizinců. Ke zvláštnímu opatření v písm. a) – oznámení adresy místa pobytu, sdělil adresu, na které bydlí se svým strýcem a tetou. Jediná argumentace správního orgánu je, že žalobce nesplnil povinnost registrovat svůj příjezd, nicméně toto opomenutí není tak zásadní, aby bylo díky tomu zpochybňováno zvláštní opatření dle písmene a). V odůvodnění nepřijetí

zvláštního opatření dle písm. a) zcela nepochopitelně správní orgán argumentuje i finanční zárukou, ač toto odůvodnění se vztahuje k písm. b). K možnosti uložení tohoto opatření žalobce sdělil, že jeho strýc je připraven složit finanční záruku do výše 150 000 Kč. Správní orgán toto odmítl s tím, že se strýc fyzicky nezdržoval na policii, avšak správní orgán ani nedal šanci žalobci si právnímu zástupci zavolat strýce s tím, aby finanční záruku složil. Nelze bez dalšího odmítnout složení finanční záruky s tím, že je tato nabídka účelová. Uložení zvláštního opatření pod písm. c) - hlásit se policii v době stanovené, bylo odmítnuto toliko s odkazem na to, že žalobce nectí zákony ČR a pobývá v ČR neoprávněně, kdy ale toto není řádná argumentace, kterou lze považovat za přezkoumatelnou. Přiloženou pobytovou kartou bylo jasně prokázáno, že žalobce disponuje povolením k pobytu v Maďarsku a nejspíše se jednalo o administrativní pochybení ze strany maďarských orgánů, kdy bylo na zdejším správním orgánu, aby toto pochybení odhalil. Uložení zvláštního opatření pod písm. d) bylo taktéž možné s ohledem na argumentaci k písm. a) a c), kdy žalobce sdělil správnímu orgánu jeho adresu, avšak správní orgán i toto odmítl pouze z důvodu nelegálního pobytu žalobce, ač právě zvláštní opatření slouží pouze pro cizince v nelegálním postavení, argumentace je lichá.

4. Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují mírnější donucovací opatření než samotné zajištění cizince, které musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon vycestování jiným způsobem. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Žalovaný nereflektoval, že žalobce sdělil adresu, na níž se zdržuje, byl připraven prostřednictvím strýce složit finanční záruku, navrhoval se zdržovat v daném místě a dostavovat se k policii. K tomu odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2016 č. j. 1 A 91/2016-23, k absenci dostatečného vypořádání se s finanční zárukou dle § 123c zákona o pobytu cizinců odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2016 č.j. 1 A 13/2016. Žalobce disponuje platným maďarským pobytovým oprávněním. S ohledem na uvedený výklad ve vztahu k přiměřenosti a zejména subsidiaritě rozhodnutí o zajištění cizince se žalobce domnívá, že jeho zajištění bylo nadbytečným a nesmyslným opatřením, které nebylo nezbytné, když evidentně nehrozilo nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. První podmínka pro zajištění žalobce byla naplněna tím, že dne 14. 12. 2024 uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění EU a smluvních států. U žalobce byl konkrétně nalezen aktivní návratový záznam v informačním systému SIS II ze dne 7. 11. 2024, zadávajícím státem bylo Maďarsko. Žalobce rozhodnutí Maďarska nerespektoval a z území schengenského prostoru nevycestoval, dne 27. 11. 2024 přijel na území ČR, jak sám uvedl do protokolu. Nebýt provedené pobytové kontroly žalobce, pobýval by na území i nadále neoprávněně. Žalobce nerespektoval uloženou povinnost vycestovat, což nesvědčí v jeho prospěch, na tom nemůže nic změnit ani to, pokud o uloženém opatření nevěděl. Žalovaný je přesvědčen o tom, že shrnul podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které důkazní prostředky vedly k vydání napadeného rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný rovněž vypořádal s otázkou existence možných překážek realizace vycestování žalobce. Žalobce na území ČR přicestoval v době, kdy mu byl pobyt na zemi zakázán ze strany Maďarska. Žalovaný dále uvedl, že nejen, že v případě žalobce byl v IS SIS II evidován aktivní záznam, ale též povolení k pobytu žalobce je v tomto systému uvedeno jako věc hledaná, nelze tedy tvrdit, že je žalobce oprávněn k pobytu na

území schengenského prostoru. O záchytu osoby žalobce byly maďarské státní orgány informovány prostřednictvím hlášení Ředitelství mezinárodní policejní spolupráce, Policejního prezidia – Národní centrály Sirene. Žalovaný poukázal na Návratovou směrnici a uvedl, že v případě žalobce již byla aplikována návratová politika a měl dostatečný čas k opuštění území, kdy se však v době zákazu naopak vydal na území ČR. Možností uložení zvláštních opatření se žalovaný zabýval na straně 4 – 6 rozhodnutí. Dle žalovaného je z jednání žalobce zjevný jeho nedostatečný respekt ke zdejším právním předpisům a nevole vycestovat. Z tohoto důvodu byl žalobce považován za nedůvěryhodného do té míry, že bylo nezbytné jej zajistit. Uložení zvláštních opatření by bylo neúčelné.

6. Při jednání zástupce žalobce uvedl, že absentuje zahájení řízení českého správního orgánu o vyhoštění žalobce. Nikdy není vyloučena administrativní chyba zejména v případě cizince, proto je nutné, aby žalovaný disponoval rozhodnutím maďarského správního orgánu o ukončení pobytu žalobce.
7. Žalovaný na to reagoval tak, že zpochybnit lze vše, a to do nekonečna.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Při policejní kontrole dne 4. 12. 2024 bylo zjištěno, že v cestovním pasem žalobce je poslední vstupní razítko přes hraniční přechod do schengenského prostoru ze dne 24. 9. 2024 a že žalobci bylo uděleno maďarské vízum platné do 25. 10. 2024. Dále se v cestovním pase nenacházelo žádné další vízum, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, respektive schengenského prostoru. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobci byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru, s tím že žalobce je státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení - čl. 3 Nařízení (EU) 2018/1860.
10. Dle lustrace v SIS je že u žalobce je evidován záznam z Maďarska ze dne 7. 11. 2024, jehož důvodem byl fakt, že žalobce je státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení. Z dokumentu popisujícím doklady žalobce vydané v schengenském prostoru je zmíněno, že hledanou věcí je žalobcovo povolení k pobytu č. X a č. X. Lhůta pro vcestování byla žalobci určena do 14. 11. 2024. Součástí správního spisu je informace o záchytu osoby žalobce, která byla předána orgánům do Maďarska.
11. V rámci podání vysvětlení žalobce za přítomnosti advokáta uvedl adresu v ČR, na které bydlí u strýce, který zde má mít dlouhodobý pobyt. Do schengenského prostoru žalobce vstoupil dne 24. 9. 2024 letecky do Maďarska. Do ČR přijel dne 27. 11. 2024 autobusem, jel za strýcem, ale chce se vrátit do Maďarska pro kartu, jízdenku z cesty už nemá. K dotazu ohledně možnosti uložení zvláštních opatření žalobce sdělil, že uvedl adresu, na které se zdržuje. Každou její změnu je připraven hlásit policii. Je také ochoten docházet na služebnu. Peníze na složení finanční záruky 150 000 Kč je ochoten za něj složit jeho strýc. Je ochoten dobrovolně vycestovat. V zemi původu mu nic nehrozí. V ČR má strýce a tetu, u nichž bydlí. Není rodinným příslušníkem občana EU, ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. Má dostatek finančních prostředků na vycestování. Nemá pracovní povolení. Má u sebe své peníze, které si přivezl z Vietnamu. Nežádal o azyl. Nemá zde žádný majetek.
12. Právní zástupce při podání vysvětlení dodal, že zajištění žalobce považuje za nepřiměřené, neboť žalobce přislíbil dobrovolný návrat do země původu. O tom, že mu byl pobyt v Maďarsku ukončen a byla stanovena lhůta k vycestování, nevěděl, rozhodnutí mu nebylo

doručeno, má za to, že žádost o zaměstnaneckou kartu je v procesu. Zajištění žalobce je v situaci, kdy žalovaný nemá veškeré podklady z Maďarska, v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Samotná informace ze SIS neprokazuje, že například nemohlo dojít k záměně osob či chybnému zavedení do systému.

13. Dne 4. 12. 2024 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn na 30 dnů od omezení osobní svobody.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud úvodem poznamenává, že napadené rozhodnutí bylo ve svém záhlaví původně datováno ke dni 4. 11. 2024, nicméně tato chyba byla žalovaným následně opravena a je zjevné, že vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno teprve dne 4. 12. 2024, je správné datum vydání napadeného rozhodnutí 4. 12. 2024. Zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců bylo dne 17. 12. 2024 ukončeno, a žalobce byl přezajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobce dne 10. 12. 2024 požádal o udělení mezinárodní ochrany, doba zajištění byla stanovena do 29. 3. 2025.
16. Jakkoli je zajištění cizince zásadním zásahem do osobní svobody, nelze dle soudu pominout, že oproti výkonu trestu odnětím svobody, či jinému dočasnému omezení osobní svobody v oblasti na základě rozhodovací činnosti soudu v trestním řízení, je v dispozici cizince ukončit jeho omezení osobní svobody dobrovolným vycestováním z ČR. Danému odpovídají odlišné podmínky v zařízení pro zajištění cizince oproti věznici při omezení osobní svobody. Sledovaným účelem zajištěním cizince není ani tak omezení jeho osobní svobody, ale vytvoření předpokladů pro jeho nucené vycestování, z tohoto pohledu jde primárně o zásah do svobody pobytu na území ČR, až sekundárně o zásah do osobní svobody. Proto má soud za to, že nelze bez dalšího aplikovat zásady vzešlé z trestního práva ohledně odnětí svobody.
17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
18. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.

12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, tedy není dána důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vycestování.

19. Žalovaný se k možnosti aplikace zvláštních opatření vyjádřil na straně 4 – 6 rozhodnutí. K možnosti uložení opatření dle písm. a) uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce splnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou změnu oznámit policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržoval za účelem provedení pobytové kontroly, a to na základě skutečnosti, že v současné době sice sdělil adresu místa pobytu, avšak ani tako informace neskýtá záruku toho, že se na této adrese bude žalobce nadále skutečně zdržovat, neboť dosud nesplnil povinnost registrovat svůj příjezd na území ČR do 3 pracovních dnů. Pokud by se dostavil na příslušné pracoviště policie k registraci pobytu, jeho neoprávněný pobyt by byl odhalen dříve. Žalobce přicestoval na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu, čehož si byl vědom. Na území České republiky nemá žádný majetek. Do protokolu sice uvedl, že jeho strýc je připraven předložit finanční záruku ve výši 150 000 Kč, ale takové tvrzení nebylo doposud podloženo důkazy jako například výpisem z účtu strýce, nebo předložením hotovosti k nahlédnutí. Jeví se proto účelové s cílem vyhnout se zajištění. Žalovaný také poukázal na to, že s ohledem na to, že jeho časové možnosti jsou v příslušném řízení omezené, nemá možnost žalobcem tvrzené skutečnosti ověřovat. Žalobce nemá na území ČR žádný majetek, k případnému místu pobytu jej nic neváže a jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude řádně plnit uložené povinnosti. Je reálné, že se na jím uvedené adrese nebude zdržovat, bude se vyhýbat správnímu orgánu, neboť si je vědom svého neoprávněného pobytu. Žalobce svým jednáním porušoval právní předpisy ČR, když zde přicestoval bez platného pobytového oprávnění. Dle žalovaného je pravděpodobné, že by se žalobce nemusel na jím uvedené adrese nacházet pro pobytovou kontrolu.
20. K možnosti uplatnění opatření dle písm. b) žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není možné, protože žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v současnosti má sice nějaké finanční prostředky na pobyt a vycestování, avšak finanční prostředky na složení záruky nenabídl. Tvrzení, že finanční záruku je připraven poskytnout jeho strýc, který se na zdejším oddělení fyzicky nezdržoval, aby tvrzení cizince podpořil důkazy, se jeví jako účelové. Samotná záruka se odvíjí od přesně stanovených kritérií, jako jsou například náklady za zprostředkování eskorty tří policistů, obstarání letenky eskortujícím policistům, také zpáteční letenky, samotná letenka cizinci, náklady na ubytování v daném státě eskortujícím policistům, náklady na stravu atd. Sám žalobce neuvedl, že by disponoval jinou částkou, kterou by správnímu orgánu nabídl jako záruku. Samotné uložení alternativy zajištění je v případě žalobce neúčelné a téměř nemožné.
21. K možnosti uložení opatření dle písm. c) žalovaný uvedl, že žalobce neskýtá záruku, že bude dodržovat tam stanovenou povinnost osobně se hlásit policii ve stanovené době. Zmínil, že žalobce nedodržuje právní předpisy, pobývá na území v rozporu s rozhodnutím o navrácení Maďarska ze dne 7. 11. 2024. Dobrovolné vycestování nelze dle žalovaného u žalobce očekávat. K bodu d) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce plnil povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, uložení tohoto opatření by bylo neúčelné.

22. Soud má za to, že opatření podle písm. a), c), d) § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou obvykle namístě v případě cizinců s vazbou na území ČR s kratší dobou neoprávněného pobytu, zejména po zániku předchozího oprávněného pobytu, neboť tehdy může existovat předpoklad, že cizinec nevycestoval pouze z důvodu dočasné faktické překážky, nikoli vůle ve skutečnosti nevycestovat. V případě cizinců, kteří zjevně odmítají vycestovat z ČR jsou taková opatření v rozporu s účelem zajištění, a to poskytnout předpoklad pro nucené vycestování, neboť naopak vytváření předpoklady k vyloučení vycestování. Cizinec se může setrvale dostavovat na cizineckou policii, ale nikdy neučiní úkon k vycestování. Bez ohledu na možnost pobytu žalobce u strýce má soud shodně se žalovaným, že nelze takové opatření uplatnit u cizince, který po zániku pobytového oprávnění vycestoval do jiné země schengenského prostoru z předchozí členské země, kde byl jeho pobyt ukončen, neboť takové jednání vykazuje snahu se vyhnout realizaci nuceného vycestování v členské zemi, která ukončila pobyt cizince. Soud však musí korigovat určité závěry žalovaného. Přestože si je soud vědom krátké lhůty k vydání rozhodnutí, nelze přehlédnout, že bylo rozhodnuto tentýž den, kdy došlo k zadržení žalobce, tudíž žalovaný měl dostatek času k ověření správnosti tvrzení žalobce o možnosti pobytu v ČR, např. nahlédnutím do katastru nemovitostí by mohl zjistit, zda údaje žalobce o strýci odpovídají údajům o vlastníkově domu na předmětné adrese nebo prostřednictvím mapových aplikací učinit dotaz na cizince, jak vypadá dům, ve kterém má bydlet. Dále mohl žalovaný provést lustraci pobytu tvrzeného strýce, zda se shoduje s tvrzeným místem pobytu žalobce. Není tak nutné osobní ohledání místa tvrzeného pobytu. V případě návrhu na složení kauce má soud za to, že žalovanému nic nebránilo poskytnout součinnost k uhrazení dané částky, zejména pokud byl přítomen advokát žalobce. V době elektronického bankovníctví je platba otázkou okamžiku, nehledě k možnosti platby v hotovosti, jestliže strýc bydlel v Praze. Argumentace žalovaného o tom, že strýc nebyl zrovna přítomen či nebyl předložen výpis z účtu neodpovídá předpokládanému běhu věci, jestliže byl žalobce zajištěn, aniž by zajištění mohl očekávat. Nejdříve však musí správní orgán vytvořit předpoklady pro splnění povinnosti účastníka – zaplatit kauci a teprve poté může přijmout závěr o účelovosti tvrzení účastníka. Zároveň soud nevylučuje, že částka 150 000,- Kč by stačila k úhradě nákladů na vycestování dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Soud považuje institut kauce jako takové za účelný prostředek, ale její zákonná konstrukce je neflexibilní. Dle soudu by kauce měla vycházet z principů kauce v trestním řízení – výše by odpovídala nebezpečí vyhýbání se vycestování daného cizince, nikoli výši nákladů, přičemž k propadnutí kauce by došlo již v okamžiku neposkytnutí součinnosti, např. docházení na služebnu policie. Současná úprava kauce vede k pasivitě žalovaného využívat daný institut a vytváření umělých překážek pro složení kauce. Přestože nebylo prokázáno, že by žalobce nebyl schopen složit kauci v dostatečné výši, soud má i ohledně tohoto opatření za to, že jeho realizace nebyla v dané věci příhodná, neboť vycestováním z Maďarska, kde byl žalobci ukončen pobyt, lze důvodně hodnotit jako snahu žalobce se vyhnout nucenému vycestování, tudíž je dána obava, že bez zajištění žalobce nebude pravděpodobné jeho vycestování z členských zemí schengenského prostoru.
23. Žalobce teprve k podané žalobě předložil pobytové maďarské oprávnění č. X s platností od 22. 10. 2024 do 28. 6. 2025. Ve správním řízení uvedl, že čeká na přidělení pobytové karty. Oproti tomu žalovaný v soudním řízení předložil sdělení maďarské strany prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce ze dne 3. 1. 2025, dle kterého bylo pracovní vízum žalobce (maďarský doklad o povolení k pobytu č. X) žalobci odebráno ke dni 24.10.2024 z důvodu ztráty jeho zaměstnání a následného nenalezení nového zaměstnání. Rozhodnutí o navrácení (směr Vietnam) Krajského imigračního úřadu jižní Transdanubia (spis. zn. 106-5-

25901/1/2024-Ké) ze dne 6.11.2024 s termínem k opuštění území do 14.11.2024 mělo být žalobci doručeno veřejnou vyhláškou.

24. Daným sdělením má soud za prokázanou správnost záznamu v Schengenském informačním systému (SIS) o navrácení žalobce. Doručení vyhláškou sice prokazuje věrohodnost tvrzení žalobce, že neví o ukončení jeho pobytu, ale zcela jistě ví, že ukončil své zaměstnání, ostatně jeho tvrzený pobyt na území ČR od 27. 11. 2024 popírá výkon zaměstnání v Maďarsku, kde měl oprávnění k pracovnímu pobytu od 22. 10. 2024. Proto také měl vědět, že pokud nenaplní účel pobytového oprávnění, jeho pobytové oprávnění zanikne, tudíž nebude oprávněn k pobytu ani v jiné zemi schengenského prostoru.
25. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace **uvedená v záznamu** podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.* Z daného ustanovení dle soudu plyne, že pravomoc žalovaného zajistit cizince je dána na základě pouhé evidence v SIS o návratu cizince, aniž by bylo nutné zahájit nové řízení o vyhoštění cizince.
26. Dle čl. 3 bod 1 nařízení členské státy *ukládají do SIS záznamy o státních příslušnících třetích zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí o navrácení, za účelem ověření, zda byla splněna povinnost návratu, a na podporu výkonu rozhodnutí o navrácení. Záznam o navrácení se do SIS ukládá bezodkladně po vydání rozhodnutí o navrácení. Pro účely tohoto nařízení se rozumí „navrácením“ navrácení ve smyslu čl. 3 bodu 3 směrnice 2008/115/ES; rozhodnutím o navrácení“ správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu v souladu se směrnicí 2008/115/ES; záznamem“ záznam ve smyslu čl. 3 bodu 1 nařízení (EU) 2018/1861; „doplňujícími informacemi“ doplňující informace ve smyslu čl. 3 bodu 2 nařízení (EU) 2018/1861 (čl. 1 nařízení).* Dle čl. 6 bod 1 nařízení *v případě pozitivního nálezu na základě záznamu o navrácení, jenž se vztahuje na státního příslušníka třetí země, který opouští území členských států přes vnější hranice členského státu, sdělí vykonávající členský stát ukládajícímu členskému státu prostřednictvím výměny doplňujících informací tyto údaje: skutečnost, že byl identifikován státní příslušník třetí země; místo a čas kontroly; skutečnost, že státní příslušník třetí země opustil území členských států; skutečnost, že státní příslušník třetí země byl vyhoštěn, pokud tomu tak je.* Z daného je patrné, že nařízení předpokládá, že cizinec není navrácen do členské země s posledním oprávněním k pobytu, ale přímo do země původu.
27. Podle čl. 3 bodu 4 směrnice 2008/115/ES *o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, se „rozhodnutím o navrácení“ rozumí správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se rozhoduje nebo prohlašuje, že pobyt státního příslušníka třetí země je neoprávněný, a kterým se ukládá nebo prohlašuje povinnost návratu.* Podle čl. 15 preambule směrnice *o společných normách by mělo být ponecháno na členských státech, aby rozhodly, zda má mít orgán či subjekt provádějící přezkum rozhodnutí týkajících se navrácení pravomoc nahradit původní rozhodnutí týkající se navrácení vlastním rozhodnutím.* Pravomoc žalovaného zajistit cizince dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na základě pouhého záznamu

v SIS o navrácení cizince je v souladu s čl. 15 preambule směrnice o společných normách, ale i čl. 8 bod 3 směrnice, dle kterého členské státy mohou přijmout samostatné správní nebo soudní rozhodnutí nebo akt, kterým se vyhoštění nařizuje. Členský stát tak má pravomoc vykonat rozhodnutí jiného státu o navrácení, aniž by za tímto účelem vydal další rozhodnutí o vyhoštění cizince. Ostatně čl. 8 bod 1 směrnice k tomu uvádí, že členské státy přijmou veškerá opatření nezbytná k výkonu rozhodnutí o navrácení, jestliže nebyla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území v souladu s čl. 7 odst. 4 nebo jestliže povinnost návratu nebyla během lhůty pro dobrovolné opuštění území poskytnutá podle článku 7 splněna. Dle záznamu v SIS lhůta k návratu žalobce uplynula, proto byl žalovaný oprávněn jej zajistit za účelem návratu, což je v souladu s čl. 15 bod 1 písm. c) směrnice, dle kterého členské státy mohou zajistit státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, který se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přitom o navrácení žalobce již bylo maďarským správním orgánem rozhodnuto.

28. Žalobce namítá, že již v okamžiku zajištění měl mít žalovaný k dispozici správní spis o navrácení nebo alespoň maďarské rozhodnutí o návratu. K tomu soud konstatuje, že SIS neobsahuje rozhodnutí, na základě kterého byl proveden záznam. Lhůta 48 hodin k rozhodnutí o zajištění cizince vylučuje, aby žalovaný v této době si obstaral rozhodnutí členského státu o návratu cizince. Soud má za to, že procesní práva cizince na přezkum existence primárního důvodu zajištění cizince jako takového, tedy rozhodnutí o návratu, mají být zajištěna v průběhu soudního řízení dříve, než bude realizováno nucené vycestování. K výzvě soudu žalovaný nepředložil maďarské rozhodnutí o návratu žalobce, avšak na základě doplňujících informací nevznikly pochybnosti o jeho existenci před výkonem nuceného návratu žalobce. Zároveň byl žalobce přezajištěn podle zákona o azylu, tudíž dříve, než bude realizován jeho případný nucený návrat, má žalobce možnost v rámci řízení o zajištění dle zákona o azylu se domáhat intenzivnějšího soudního přezkumu ohledně důvodu evidence v SIS. V této souvislosti nad rámec relevantního odůvodnění rozsudku soud uvádí, že po vyhlášení rozsudku žalovaný zaslal maďarské rozhodnutí o navrácení žalobce, údaje v evidenci SIS tak jsou v souladu se skutečným stavem.
29. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl.
30. O nákladech účastníků bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce byl neúspěšný a žalovaného náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 1. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce